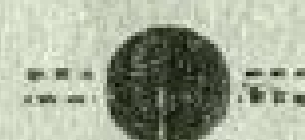

Γ.Σ.Ε.Ε.

ΣΧΟΛΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

**Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ
ΣΤΗΝ Ε.Σ.Σ.Δ.**

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΥΠΟΥ—ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ Γ.Σ.Ε.Ε.

ΑΡΧΕΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

A8/1

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ Ε.Σ.Σ.Δ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Σχολὴ Ἐλευθέρων Συνδικαλιστικῶν Σπουδῶν τῆς ΓΣΕΕ ἀνταποκρινομένη στὴν ἐπιθυμία τῶν Σπουδαστῶν της, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδόσῃ τὴν προσοῦρα αὐτή, στὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ἓνα κεφάλαιο τῆς Ἱστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ, ποὺ διδάσκεται ἀπὸ τὸν παλαίμαχο Συνδικαλιστὴ συνάδ. Γ. Λάσκαρη, Γραμματέα τοῦ Τμήματος Τύπου—Διαφωτίσεως καὶ Ἐκπαιδεύσεως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀναφέρεται στὴν ἐμφάνιση καὶ στὴν ἐξέλιξη τοῦ Συνδικαλισμοῦ στὴ Ρωσία, ἀπὸ τὴν πρώτη περίοδο αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1905, κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τῶν δύο ἐπαναστάσεων 1905—1917, καὶ κατὰ τὴν τρίτη περίοδο ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1917 ἕσαμε σήμερα.

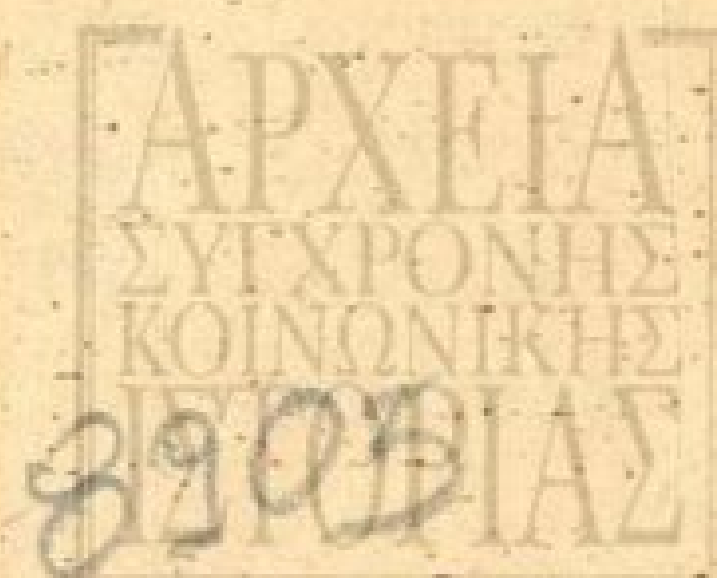
Μὲ τὴν προσοῦρα αὐτὴ δὲν συγγράφεται βέβαια μὲ λεπτομέρειες ἡ Ἱστορία τοῦ Ρωσικοῦ Συνδικαλισμοῦ. Ἀπλῶς γίνεται μιὰ ἐξιστόρηση σὲ πολὺ γενικὲς γραμμὲς, ὅπως ἔγινε καὶ στὸ μάθημα ποὺ ἐδιδάχθη στὰ Τμήματα τῆς Σχολῆς, ποὺ στηρίζεται σὲ στοιχεῖα παρμένα ἀπὸ πηγὲς ἀδιάβλητου κύρους, ἀντικειμενικότητας καὶ ἀμεροληψίας.

Ἡ Σχολὴ Ἐλευθέρων Συνδικαλιστικῶν Σπουδῶν τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ἐπιφυλάσσει νὰ ἐκδόσῃ σὲ παρόμοιες προσοῦρες καὶ ἄλλα κεφάλαια τῆς Ἱστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων διδασκομένων στὰ Τμήματά της μαθημάτων, μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἔτσι θὰ βοηθήσει τὰ Στελέχη τοῦ Συνδικαλιστικοῦ μας Κινήματος, καὶ κάθε ἐργάτη ποὺ θέλει ν' ἀποκτήσῃ τὶς γνώσεις καὶ τὰ ἐφόδια ποὺ πρέπει ν'ἔχει σήμερα ἓνας καλὸς Συνδικαλιστής.

Ἰούνιος 1955

ΣΧΟΛΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Γ.Σ.Ε.Ε.

A.S.K.I. αριθμ. εισερχομ.

ΑΡΧΕΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ὁ Συνδικαλισμὸς σ' ὅλες τὶς Χῶρες, ὅπως εἶδαμε στὰ σχετικὰ κεφάλαια τῆς Ἱστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ, ἔχει γενικὰ δύο περιόδους. Τὴν περίοδο τῆς προϊστορίας του καὶ τὴν περίοδο ἀπὸ ὅπου ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ ἱστορία, πού διακρίνεται καὶ αὐτὴ σὲ εἰδικὲς περιόδους, ἀνάλογα μὲ τοὺς σταθμοὺς πού παρουσίασε ἡ ἐξέλιξή τους καὶ τὰ γεγονότα πού διαδραματίστηκαν σ' αὐτήν.

Σὲ καμμιά ὅμως Χώρα, ἡ περίοδος τῆς προϊστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ, δὲν ὑπῆρξε τόσο μεγάλη ὅσο στὴ Ρωσία, ὅπου μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 20ου αἰῶνα, δὲν ὑπῆρχε ὀργανωμένος Συνδικαλισμὸς ἄξιος λόγου, καμμιάς μορφῆς ἀπὸ ὅσες ὑπῆρχαν μέχρι τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Τοῦτο ὀφείλεται στὸ ὅτι, ὡς τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα, δὲν ὑπῆρχε στὴ Ρωσία κἄν ἐργατικὴ τάξη, ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἐργατικῆς τάξεως πού δώσαμε στὰ πρώτα μαθήματα.

Ἀκόμα καὶ ἡ Ἀστικὴ Τάξη τῆς Ρωσίας ὡς τὰ τότε, δὲν εἶχε οὔτε τὴν ὁμοιότητα οὔτε τὴ συγκρότηση πού εἶχε ἡ Ἀστικὴ Τάξη τῆς Δύσεως.

Δὲν ὑπῆρχε κἄν ἡ παράδοση τῶν Συντεχνιῶν, πού στὶς ἄλλες Χῶρες ἀποτελοῦσε τὸν καθοδηγητὴ πρόδρομο τῶν πρώτων Ἐργατικῶν Σωματείων.

Κατὰ μιὰ ἀπογραφή πού ἐγίνε στὴ Ρωσία στὰ 1897, τὰ 81,5% τοῦ πληθυσμοῦ ἐδούλευαν στὴ καλλιέργεια τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καὶ ζοῦσαν.

Εἶναι γνωστὸ ἄλλως τε, ὅτι ἡ Ρωσία, ὑπῆρξε τὸ κατ' ἐξοχὴν Φεουδαρχικὸν Κράτος, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Εὐγενεῖς Φεουδάρχες ἀπεστρέφονταν καὶ ἀντιτάσσονταν σὲ κάθε προσπάθεια μεταβολῆς τοῦ καθεστώτος τους καὶ σὲ κάθε σκέψη ἐκβιομηχανίσεως τῆς Χώρας.

Ἀκόμα καὶ αὐτὴ ἡ ἐπίσημη δουλεία, στὴ Ρωσία κατηργήθη μόλις τὸ 1861 μὲ τὸ Διάταγμα τῆς 19 Φεβρουαρίου.

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, πού τὶς ἀναφέρομε σὲ πολὺ γενικὲς γραμμές, καταλαβαίνομε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχη Ἐργατικὸς Συνδικαλισμὸς ἀφοῦ ἔλειπε ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσή του, τὸ Βιομηχανικὸ προλεταριάτο, ὁ Βιομηχανικὸς Στρατός.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰῶνα, ἀρχισε ν' ἀναπτύσσεται καὶ στὴ Ρωσία κἄποια Βιομηχανία καὶ αὐτὴ μὲ ξένα κεφάλαια καὶ ὄχι μὲ ντόπια, στὰ ὁποῖα δὲν εὑρίσκε καμμιά ἀπήχηση ὁ Βιομηχανικὸς Πολιτισμὸς τῶν ἄλλων Χωρῶν.

Μὲ τὶς πρώτες Βιομηχανίες πού ἀρχισαν νὰ γίνονται ἀρχισε νὰ σχηματίζεται καὶ ἡ νέα τάξη, ἡ Ἐργατικὴ, ἡ τάξη μὲ τὰ ξέχωρα ἰδανικά, τὰ ξέχωρα συμφέροντα καὶ τὴν κοινὴ ψυχὴ, πού δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ ἐκδηλώνονται μὲ συλ-

λογικὴ δράση, γιατί ἡ ὀργάνωση τῆς τάξεως σὲ Σωματεῖα ἀπηγορεύετο ἀπὸ τὶς Ἀρχές, πού κατεδίδωκαν καὶ τοὺς ἐργάτες πού ὀργανώνονταν.

Στὰ 1902, ὁ Σουμπάτωφ, Ἀρχηγὸς τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας τῆς Μόσχας, ἔφτιαξε μερικὰ Σωματεῖα γιὰ νὰ τὰ ἀντιτάξει στὴ δράση τῶν Ἐπαναστατικῶν Πολιτικῶν Ὀργανώσεων πού δροῦσαν κρυφά. Τὰ Σωματεῖα ὅμως τοῦ Σουμπάτωφ, καθοδηγοῦντο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία κι' ἔτσι οὔτε ὑπελογίζοντο οὔτε μποροῦσαν νὰ συγκεντρώσουν ἐργάτες. Ἐπειτα μάλιστα ἀπὸ λίγο ξεκαθαρίστηκαν οἱ ἀρχηγοὶ τους ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση πού ἐπεκράτησε.

Τὰ μόνα Σωματεῖα πού ἀνεγνωρίζοντο, καὶ ἐπετρέπετο ἡ λειτουργία τους, ἦσαν τὰ Ἀλληλοβοηθητικά, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἀρχισε ὁ Συνδικαλισμὸς στὴ Ρωσία, ὅπως μὲ τῆς ἴδιας μορφῆς Σωματεῖα εἶχε ἀρχίσει καὶ στὶς ἄλλες Χῶρες 50 καὶ 70 χρόνια νωρτερα.

Ἐτσι οἱ ἐργάτες, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν ν' ἀχουν Σωματεῖα ἐπαγγελματικὰ γιὰ νὰ διεκδικοῦν τὰ ζητήματά τους, ἀνῆκαν σὲ μυστικὲς Ἐπαναστατικὲς Ὀργανώσεις, καὶ ἀγωνίζονταν κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησή τους ὄχι πιά μόνον γιὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ τὰ οἰκονομικά τους ζητήματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς σκοποὺς πού ἐπεδίωκαν οἱ Ὀργανώσεις αὐτὲς, κατεβαίνοντας σὲ ἀπεργίες ἐπαναστατικῆς μορφῆς, πού κατὰ κανόνα πνιγόντουσαν στὸ αἷμα τους.

Ἡ ἱστορία τῆς Ρωσίας ἀναφέρει πλείστους ὄσους τουφεκισμοὺς ἀπεργῶν ἐργατῶν στὸ Γιάρουσλαβ, στὴ Ντόμπροβα, στὴ Ρήγα, στὴ Μαρτούπολη, στὸ Ροστώβ, στὴν Πετρούπολη, στὸ Κίεβο, στὸ Νικολαίεφ, παντοῦ ὅπου γινόντουσαν ἀπεργίες.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση τῆς Πολιτικῆς καὶ Ἀστυνομικῆς τρομοκρατίας καὶ τῆς ἐλλείψεως κάθε ἐλευθερίας, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ὀλοένα ἀξανομένη ἐξαθλίωση τῶν ἐργατῶν, καλλιεργοῦσε στὴν ψυχὴ τους τὴν ἀπόγνωση γιὰ τὴν κατάστασή τους, καὶ τὸ μῖσος κατὰ τοῦ καθεστώτος πού τοὺς ἀρνιότανε τὸ δικαίωμα νὰ διεκδικοῦν μὲ τὰ Σωματεῖα τους εἰρηνικὰ τὰ ζητήματά τους.

Ἐτσι, ὡς τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα, δὲν ὑπῆρχαν στὴ Ρωσία Συνδικαλισμὸς καὶ Συνδικάτα.

Ὁ Στάλιν μιλώντας γιὰ τὴν ἱστορία τῶν Συνδικάτων τῆς Ρωσίας ἔλεγε ὅτι :

«Τὰ Συνδικάτα ἐμφανίστηκαν, ἀναπτύχθηκαν καὶ ἐγίναν δυνατά, μόνον μετὰ τὸ Κόμμα, γύρω ἀπὸ τὸ Κόμμα καὶ φιλικὰ πρὸς τὸ Κόμμα».

Τὸ Κόμμα αὐτὸ ἦτανε τὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ, ὅπως εἶχε διαμορφωθῆ μετὰ τὴν Ἀστικοδημοκρατικὴ Ἐπανάσταση πού ἐγίνε στὴ Ρωσία στὰ 1905.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ἀνοίξουμε μιὰ παρένθεση γιὰ ν' ἀναφεροῦμε λίγο στὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις τῆς Ρωσίας, τὶς σχετικὲς μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ Συνδικάτα τῆς.

Στὰ 1898, ἐμφανίσθηκε στὴ Ρωσία ἕνα ρεῦμα «Οἰκονομικοῦ» ἀντίπαλο τῶν Μαρξιστικῶν θεωριῶν.

Ὁ Οἰκονομισμὸς ἐμφανίσθηκε ἀπὸ τότε

ποὺ ἡ Σοσιαλδημοκρατικὴ τάση στὴ Ρωσία ἐγκατέλειψε τοὺς «Κύκλους» (*).

Καὶ ὁ Οἰκονομισμὸς ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρηθεῖ ἐπὶ πολὺ, οὔτε νὰ δημιουργήσῃ Συνδικαλιστικὴ συνείδηση, γιὰτὶ τὰ γεγονότα ποὺ ἐπηκολούθησαν τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1905, εἶχαν δημιουργήσῃ συνθῆκες ποὺ δὲν εὐνοῦσαν πιά παρόμοιες τάσεις.

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΣΤΟ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ 1905 - 1917

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1905, στὴν ὁποίαν πῆραν μέρος ὅλα τὰ προλεταριακὰ στοιχεῖα, τὰ Συνδικάτα ἄρχισαν ν' ἀποκτοῦν ἐλευθερία καὶ Ὁργανώσεως καὶ δράσεως, καὶ ἀπὸ τότε μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ Ρωσικοῦ Συνδικαλισμοῦ, γιὰτὶ ὡς τὰ τότε ἐγγράφετο ἡ προἱστορία του μόνον.

Παρὰ τὶς ἐλευθερίες ὅμως ποὺ ἀπέκτησαν τὰ Συνδικάτα, ἡ δράση τους ἐπεσκιάζετο ἀπὸ τὴν πρωτοβουλία καὶ τὴν ἀκτινοβολία ἑνὸς νέου θεσμοῦ ποὺ εἶχε δημιουργηθεῖ στὴν Πετρούπολη, τοῦ θεσμοῦ τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν ἐργατῶν τοῦ πρώτου αὐτοῦ Σοβιέτ στὴν ἱστορία τῆς Ρωσίας.

Τὸ Σοβιέτ αὐτὸ ἠλέκτρισε πραγματικὰ τὶς μάζες, γιὰτὶ αὐτὸ διαδραμάτισε τὸν πρῶτο ρόλο στὴ μεγάλη ἀπεργία ποὺ ἐγένετο τὸ Νοέμβριον τοῦ 1905, καὶ ποὺ μαζὺ μὲ τὴ Δεκεμβριανὴ ἐξέγερσιν τῆς Μόσχας, ἔδωσε τὴ νίκη στὴν ἐπανάστασιν αὐτή.

Αὐτὸ τὸ Σοβιέτ διεκήρυξε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὴν ἀπαίτησιν γιὰ τὸ δῶρο στὴ Ρωσία.

Ἔτσι τὰ Συνδικάτα, παρὰ τὶς ἐλευθερίες ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει, περιορίζονταν σὲ βοηθη-

τικούς ρόλους, χωρὶς μεγάλες πρωτοβουλίες.

Τὸ βοηθητικὸ αὐτὸ ρόλο τῶν Συνδικάτων, ἐπισημοποίησε καὶ τὸ 4ο Συνέδριον τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ Κόμματος (1906) κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνώθησαν ἔκ νέου οἱ Μπολσεβίκοι καὶ οἱ Μενσεβίκοι, οἱ δύο αὐτὲς τάσεις στὶς ὁποῖες εἶχε χωρισθεῖ τὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Κόμμα, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Μαρξισμοῦ.

Τὸ ἴδιον αὐτὸ Συνέδριον, κατεδίκασε κάθε ἀποψη πολιτικῆς οὐδετερότητος τῶν Συνδικάτων, ἀνεγνώρισε ὅμως τὸ δικαίωμα ἰδρύσεως καὶ μὴ κομματικῶν Συνδικάτων, γιὰ τὴν ἰδρύσιν ὅμως τῶν ὁποίων ἐθεώρησε τὸ Κόμμα ὡς ἀρμόδιον... τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτοῦ.

Μετὰ τὸ 1906 καὶ τὴν ἐπικράτησιν στὴν Ρωσίαν τῆς ἀντεπαναστάσεως ποὺ ἐγένετο, διαλύθηκαν καὶ τὰ Σοσιαλιστικὰ Κόμματα καὶ τὰ Συνδικάτα.

Τὸ 1907 ἐγένετο Συνέδριον ἀπὸ τὸ παράνομον πιά Σοσιαλδημοκρατικὸ Κόμμα στὸ Λονδίνο, καὶ τὸ Συνέδριον αὐτὸ ἀνεγνώρισε ὅτι «ἡ πρόωγη σύνδεσιν τοῦ Κόμματος μὲ τὰ Συνδικάτα, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸ διαχωρισμὸν καὶ τὴν

(*) Κύκλοι ἐλέγοντο διάφορες ομάδες διανοουμένων καὶ ἐργατῶν, ποὺ λίγο-πολὺ ἐπηρεάζοντο ἀπὸ τὸ Μαρξισμὸν.

Οἱ κύκλοι ἔμοιαζαν μὲ τὴ Φαβιανὴ Ἐταιρίαν τῆς Ἀγγλίας, γιὰ τὴ δράσιν τῆς ὁποίας μιλήσαμε στὸ κεφάλαιον τῆς Ἱστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ στὴν Ἀγγλίαν.

Οἱ Κύκλοι δὲν ἀνέμεινον τὴν ζωὴν καὶ τὴν δράσιν τῶν ἐργατῶν, ἀλλὰ περιορίζονταν στὴ μελέτη τῶν διαφόρων θεωρητικῶν ζητημάτων.

Ἀπὸ τοὺς Κύκλους αὐτοὺς ἐξεπήδησε πρῶτον τὸ Ἐπαναστατικὸ Κόμμα.

Οἱ Κύκλοι ἐγκατελείφθησαν ὅταν ὁ Μάρτσοφ ὑπεστήριξε μὲ μιὰ μπροσοῦρα του ὅτι τὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Κόμμα ὄφειλε νὰ ὀργανώσῃ τοὺς ἐργάτας σὲ Συνδικάτα γιὰ τὶς οἰκονομικὰς τους διεκδικήσεις.

Ἀπὸ τότε ἐδημιουργήθη τὸ ρεῦμα τοῦ «Οἰκονομικοῦ» ἢ θεωρία τοῦ ὁποίου ἦταν ὅτι οἱ ἐργάτας ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τους ζητήματα τὰ ὁποῖα μπορούσαν νὰ τοὺς συγκεντρώνουν, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς πολιτικούς ἀγῶνες

ποὺ τοὺς διαιροῦσαν, καὶ ἀπαιτοῦσαν μεγάλες θυσίες, πολλὰς φορὰς ἄσκοπες.

Ἀλλὰ καὶ ἡ τάση αὐτὴ τοῦ «Οἰκονομικοῦ» ἐξέλειπε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1905, ὅποτε ἐπικράτησε ὁ ἐπαναστατικὸς Μαρξισμὸς σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Προλεταριάτου, ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν, τὴν καθοδήγησιν καὶ τὴν ὑπευθυνότητα τὴν ἀνεξέλεγκτην τοῦ Κόμματος, ποὺ ἰδρύσιν Συνδικάτα πάνω στὴ γραμμὴν γιὰ τὴν ὁποίαν μίλησε ὁ Στάλιν.

Πάνω σ' αὐτὸ, βλέπομε μιὰ ἀκόμα μεγάλη διαφορὰ ποὺ ὑπῆρξε μετὰξὺ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ Ρωσικοῦ Συνδικαλισμοῦ.

Ἐνῶ δηλαδὴ στὴν Ἀγγλίαν, τὸ Ἐργατικὸ Κόμμα ἰδρύθη ἀπὸ τὰ Συνδικάτα, καὶ στὴν ἀρχὴ μόνον γιὰ τὰ Συνδικάτα, ποὺ διατήρησαν τὴν αὐτονομίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τους καὶ μετὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ Κόμματος τους, στὴν Ρωσίαν ἐγένετο τὸ ἀντίθετον. Τὸ Κόμμα ἰδρύσιν τὰ Συνδικάτα γιὰ τὸ Κόμμα, τὰ δὲ Συνδικάτα δὲν ἦσαν ποτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τομεῖς δράσεως τοῦ Κόμματος, χωρὶς καμμιά αὐτονομίαν καὶ καμμιά ἀνεξαρτησίαν.

ἀπομάκρυνση ἀπὸ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς Ὄργανώσεως, τοῦ Προλεταριάτου».

Συνέπεια τῆς διαπιστώσεως αὐτῆς ἦταν νὰ συζητηθῆ ἂν δὲν θάπρεπε οἱ Σοσιαλδημοκράτες νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ φιλοδοξία τῆς χειραγωγίας τῶν Συνδικάτων. Ἐπεκράτησε ὅμως τελικὰ ἡ ἀποψη τοῦ Λένιν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν Συνδικάτα οὐδέτερα πολιτικά, ἀλλ' ἀντίθετα θὰ ἔπρεπε νὰ κατοχυρωθῆ ἡ κηδεμονία σ' αὐτὰ τοῦ Κόμματος, ὅχι ὅμως πιά μὲ

ὄργανική σύνδεση Κόμματος καὶ Συνδικάτων, ἀλλὰ μὲ τὴ δημιουργία κομματικῶν πυρήνων στὴ βάση τῶν Συνδικάτων (Φράξιες) ποὺ μετὰ τὴ διεθνή διάσπαση τοῦ Συνδικαλισμοῦ, ἄρχισαν νὰ γενικεύονται καὶ νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα εἰς τὸ Συνδικαλιστικὸ Κίνημα τῶν διαφόρων Χωρῶν.

Ἔτσι ἐξελίχθηκε ὁ Συνδικαλισμὸς στὴ Ρωσία μέχρι τοῦ πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στὰ προηγούμενα κεφάλαια τῆς ἱστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ, μιλήσαμε γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ Συνδικαλισμοῦ κατὰ, καὶ μετὰ τὸν πρῶτο πόλεμο, καὶ εἶδαμε τὸ ρόλο ποὺ διεδραμάτισε ἡ ὁμάδα Λένιν στὴ διάσπαση τοῦ Προλεταριακοῦ Κινήματος, συνέπεια τῆς ὁποίας ἦταν ἡ δημιουργία δύο Πολιτικῶν Διεθνῶν, τῆς 2ας καὶ τῆς 3ης (Κόμιντερν) καὶ δύο Συνδικαλιστικῶν Διεθνῶν, τῆς Διεθνοῦς τοῦ Ἄμστερνταμ καὶ τῆς Κόκκινης Συνδικαλιστικῆς τῆς Μόσχας (Πρόφιντερν).

Στὴ Ρωσία ἔχει ἐπικρατήσῃ πιά ἡ ἐπανάσταση τοῦ Ὀκτώβρη, κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῆς ὁποίας ἡ ὀργάνωση καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν Συνδικάτων ἐπῆρε πολλὰ μεταβολές.

Τὸ δεύτερο Συνέδριο τῶν Συνδικάτων, καθώρισε σὰν βάση τῆς ὀργανώσεως τὴν παραγωγή, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν εἰδικότητα ἢ τὸ ἐπάγγελμα.

Τὸ Συνέδριο τοῦ 1926, ἀπεδέχθη σὰν κανόνα τὴ διάρθρωση τοῦ Συνδικαλισμοῦ ἀνάλογα μὲ τὴν ὀργάνωση τῆς οἰκονομικῆς Διοικήσεως, γιὰ νὰ μπορεῖ μιὰ Ἐνωση Συνδικάτων νὰ διαπραγματεύεται τὰ ζητήματά της μὲ ἓνα μόνο Ἐπιτροπᾶτο.

Συνεπῶς κάθε μετασχηματισμὸς τῆς οἰκονομικῆς Διοικήσεως, ἐπέφερε ἀνάλογο μετασχηματισμὸ καὶ στὴν ὀργάνωση τῶν Συνδικάτων.

Στὰ 1930 ὑπῆρχαν 23 Ἐθνικὰ Συνδικάτα, μὲ τὴν αὐξησὴ ὅμως τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιτροπᾶτων, αὐξάνονται καὶ τὰ Συνδικάτα, ποὺ στὰ 1944 εἶχαν φθάσει τὸν ἀριθμὸ τῶν 176, γιὰ νὰ κατεβοῦν μετὰ τὸ 1949 στὰ 67 μόνον, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ εἶπαμε.

Ἡ ἐγγραφή τῶν ἐργαζομένων στὰ Συνδικάτα ὑπῆρξε πάντοτε ὀλοκληρωτική, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ περίοδο, τὴ μεταβατικὴ περίοδο ποὺ ἐμεσολάβησε μετὰ τοῦ Στρατιωτικοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς Ν.Ε.Π. (ἀρχικὰ ψηφεῖα τῆς νέας οἰκονομικῆς πολιτικῆς ποὺ ἐφηροῦσθη στὴ Ρωσία).

Ἐνα χαρακτηριστικὸ γεγονός τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐγγραφῆς στὰ Συνδικάτα, εἶναι καὶ ἡ «ἐνιαία κάρτα».

Ἐνα μέλος μιᾶς ὀργανώσεως, ὅταν ἀλλάζει

ἐπάγγελμα, γίνεται αὐτομάτως μέλος τῆς νέας ὀργανώσεως στὴν ὁποίαν ὑπάγεται τὸ νέο ἐπάγγελμα, χωρὶς νὰ πληρώνη ἐκ νέου δικαίωμα ἐγγραφῆς.

Σ' ἓνα τελευταῖο Συνέδριο τῶν Συνδικάτων, ὑπεβλήθη στατιστικὴ τῶν Συνδικάτων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι τὰ μέλη τους ἦσαν στὰ 1917 1.450.000, στὰ 1922 6.700.000, στὰ 1927 10.995.000, στὰ 1932 17.126.000, στὰ 1937 23.000.000, στὰ 1942 24.500.000 καὶ στὰ 1948 28.500.000.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἀναφέρει ἡ Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, εἶναι ὅμως παρμένοι ἀπὸ τὴ στατιστικὴ τῶν Συνδικάτων.

Στὴν περίοδο τοῦ Στρατιωτικοῦ Κομμουνισμοῦ, (περίοδος 1918—1921) ἡ ἐγγραφή τῶν ἐργαζομένων στὰ συνδικάτα, ἦταν ὑποχρεωτική.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἡ περίοδος τῆς Ν.Ε.Π., ἐφαρμόσθη ἡ γραμμὴ Λένιν γιὰ τὴν προαιρετικὴ συμμετοχὴ τῶν ἐργαζομένων στὰ Συνδικάτα. Ἡ προαιρετικότης ὅμως αὐτὴ εἶναι ὅλως διόλου τυπική, γιὰ τὴν ὕλη τῶν ὀργανωμένων, καὶ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ ἔχουν ἀπέναντι τῶν ἀνοργανώτων εἶναι τόσο πολλὰ ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ μένουν ἔξω ἀπὸ τὰ Συνδικάτα ἐργαζόμενοι, διατρέχοντες καὶ τὸν κίνδυνον νὰ χαρακτηρισθοῦν σὰν ἐχθροὶ τοῦ Λαοῦ, ὅπως ἀναγράφεται στὴ «Νόβα Σβοπόντα» 30.11.52.

Ἄλλωστε κατὰ τὸ Σοβιετικὸ σύστημα, τὰ Συνδικάτα εἶναι ὑπεύθυνα γιὰ τὴν ἀσφάλιση τῶν ἐργατῶν. Συνεπῶς ὁποῖος δὲν εἶναι ὀργανωμένος δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ «ἀσφαλισμένος», ἢ ἂν εἶναι, ἔχει τὶς μισὲς παροχὲς ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν οἱ ὀργανωμένοι.

Τὰ Συνδικάτα ἐπίσης ἀντιπροσωπεύονται στὶς Ἐπιτροπὲς ποὺ κατανέμουν τὸν ἀνεπαρκῆ στεγαστικὸ χῶρον. Ἐπιβλέπουν τὰ συσσίτια καὶ τὶς ἀποθήκες τροφίμων τῶν ἐργοστασίων, καὶ εἶναι ὑπεύθυνα γιὰ τὴ διατροφή τῶν ἐργατῶν.

Καταλαβαίνομε τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτὰ

για τους εργαζομένους, και αν μπορούν να μην είναι μέλη στα Συνδικάτα τους, υποκείμενοι και μόνο απ' αυτόν τον λόγο σε Αστυνομική επίτηρηση.

Για τους λόγους αυτούς, το ποσοστό των οργανωμένων ξεπερνάει το 90% εν σχέσει προς τους εργαζομένους.

Η οργάνωση των Συνδικάτων, στηρίζεται στις Έργασιακές Επιτροπές.

Πάνω από τις Επιτροπές αυτές, είναι οι Επιτροπές της περιοχής και οι Κεντρικές Επιτροπές των Συνδικάτων.

Στην κορυφή του Συνδικαλιστικού Κινήματος βρίσκεται το Πανερωσιακό Κεντρικό Συμβούλιο των Συνδικάτων που αποτελείται από 175 τακτικά μέλη.

Το Συμβούλιο αυτό εκλέγει ένα μικρότερο σώμα, το Πρεζίντιουμ, το όποιο ενεργεί σαν Εκτελεστικό όργανο.

Η οργάνωση των Σοβιετικών Συνδικάτων διέπεται από τις αρχές του Δημοκρατικού συγκεντρωτισμού.

Και αυτό όμως είναι τυπικό, γιατί στην πραγματικότητα κάθε άλλο παρά Δημοκρατική λειτουργία υπάρχει. Αντίθετα μάλιστα υπάρχει εκδηλη ή δικτατορία του Κέντρου, και κατά της δικτατορίας αυτής καιείς δεν τολμά να διαμαρτυρηθῆ.

Το γεγονός ότι από το 9ο Συνέδριο των Συνδικάτων ίσαμε το 10ο έμεσολάβησαν 17 δλόκληρα χρόνια (το 9ο συνήλθε στα 1932 και το 10ο στα 1949), χωρίς να λογοδοτήσει ούτε μιὰ φορά το Κέντρο, και ν' αναβαλπισθεί στην εμπιστοσύνη των μαζών, δείχνει ποίου είδους δημοκρατική λειτουργία υπάρχει στα Συνδικάτα.

Έτσι δίνουμε μιὰ γενική ιδέα της εμφάνισης και εξέλιξης του Συνδικαλισμού στη Ρωσία όσο μας επιτρέπει το μικρό χρονικό διάστημα ενός μαθήματος.

Από όσα είπαμε, μπορούμε σαν γενικό συμπέρασμα να βγάλουμε ότι, στη Ρωσία δεν υπήρξε ποτέ Συνδικαλισμός υπό τις γνωστές 3 μορφές υπό τις όποιες εξελίχθη ο Συνδικαλισμός σ' όλες τις Χώρες μέχρι του πρώτου πολέμου. Κάτι περισσότερο ακόμη. Δεν υπήρξε ποτέ Συνδικαλισμός υπό την έννοια του ορθοδόξου συνδικαλισμού, και για τους σκοπούς για τους οποίους έγινε και εξελίχθηκε σ' όλες τις άλλες Χώρες.

Ας προσθέσωμε ακόμη για να γίνη πιό κατανοητό γιατί δεν υπήρξε και ούτε υπάρχει Συνδικαλισμός στη Ρωσία ότι, το Σοβιετικό Σύνταγμα απαγορεύει στα άτομα το δικαίωμα να ιδρουν ή να γίνονται μέλη μιᾶς οργανώσεως χωρίς άδεια της Κυβερνήσεως, που δεν παρέχεται ποτέ για την ίδρυση Ανεξαρτήτων Συνδικάτων.

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ - ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ - ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΗΝ Ε.Σ.Σ.Δ.

Και τώρα ας ποῦμε μερικά πράγματα για τις αρμοδιότητες και τα δικαιώματα των Σοβιετικών Συνδικάτων.

Στη σελίδα αριθ. 98 του Σοβιετικού Έργασιακού Νόμου αναφέρεται ότι :

«Τὰ Σοβιετικά Συνδικάτα είναι Ὁργανώσεις που βοηθοῦν τῆ Σοβιετικῆ Κυβέρνηση στὴν ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων της».

Στὸ «Τρούντ» τῆς 11 Μαΐου 1949 διαβάζομε :

«Τὰ Σοβιετικά Συνδικάτα λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἐλεοπτεία τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος».

Στὰ πρακτικά τοῦ 10ου Συνεδρίου τῶν Σοβιετικῶν Συνδικάτων, που συνήλθε στὴ Μόσχα τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1949, ἀναφέρεται ὅτι :

«Τὰ ἡγετικά στελέχη τῶν Σοβιετικῶν Συνδικάτων ἐπιβλέπουν τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας και βοηθοῦν

τὴ Διεύθυνση κάθε ἐπιχειρήσεως στὴ συνεχῆ αὔξηση τοῦ ὅριου ἀποδόσεως».

Ποιὸς διορίζει τις Διοικήσεις τῶν Συνδικάτων :

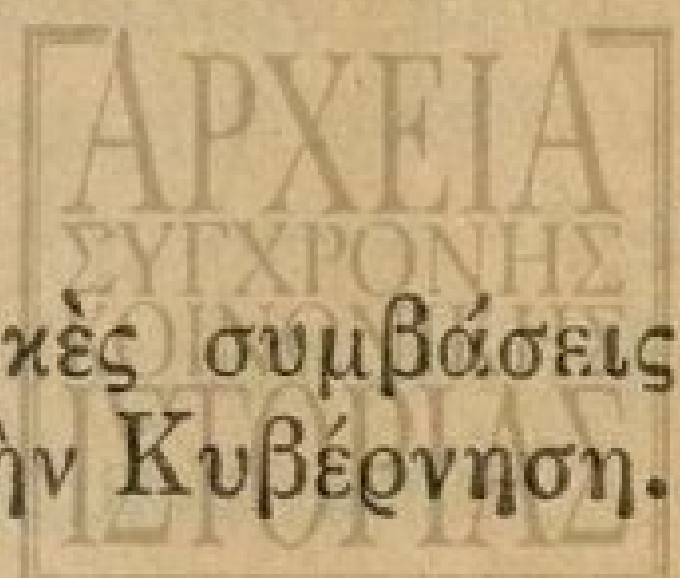
Τὰ ἡγετικά στελέχη τῶν Σοβιετικῶν Συνδικάτων διορίζονται ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ὡς ἐξῆς :

Τὸ Κόμμα καταρτίζει ἓνα κατάλογο ὑποψηφίων και τὸν θέτει ὑπ' ὄψιν τῶν μελῶν τοῦ Συνδικάτου, σὲ δημόσια συγκέντρωση.

Ἡ ψηφοφορία γίνεται «δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν». Ὅποιος δὲν σηκώσει τὸ χέρι του διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ χαρακτηρισθῆ ἐχθρὸς τοῦ Λαοῦ.

Συλλογικὲς Συμβάσεις

Στὴν Ε. Σ. Σ. Δ. οἱ συλλογικὲς συμβάσεις ὑπαγορεύονται κατ' οὐσίαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση.

Τὰ Συνδικάτα δὲν ἔχουν καμμιά [ἀνάμιξη] στὸν καταρτισμό τους.

Ὅπως ἀναφέρεται στὸ «Τρουντ» τῆς 19 Φεβρουαρίου 1947 «ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν Σοβιετικῶν Συλλογικῶν Συμβάσεων εἶναι ἡ ὑπερκάλυψη τοῦ Κρατικοῦ Σχεδίου παραγωγῆς σὲ μιὰ ἐπιχείρηση».

Στὸ ἴδιο ἔντυπο ἀναφέρεται ὅτι, «ὁ κύριος ὄρος μιᾶς συμβάσεως πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὔξηση τῆς παραγωγῆς ὅλων τῶν ἐργατῶν».

Στὴν «Πράβδα» τῆς 21 Φεβρουαρίου 1947 ὁ Πρόεδρος τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑργατικῶν Συνδικάτων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., δηλώνει ὅτι : «Τὰ Σοβιετικὰ Συνδικάτα δὲν ἔχουν ἀρμοδιότητα νὰ ζητοῦν αὔξηση τῶν ἡμερομισθίων ἢ ἄλλα μέτρα ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, γιατί κάθε μεταβολὴ στὸ σύστημα τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Κυβερνήσεως».

Πολλὲς φορές οἱ Σοβιετικὲς Συλλογικὲς Συμβάσεις μειώνουν τὶς ἀποδοχές, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν αὔξηση τοῦ τιμαρίθμου.

Ἀπόδειξη ἀποτελεῖ καὶ ἡ συλλογικὴ σύμβαση πού ὑπεγράφη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1951 στὰ Χαλυβουργεῖα τοῦ Χέννιγκσντόρφ τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ὅπου ἐμειώθησαν οἱ ἀποδοχὲς τῶν ἐργατῶν κατὰ 10 ο)ο ἐνῶ ὁ τιμαριθμὸς εἶχε παρουσιάσει σημαντικὴ ἀνοδο.

Σοβιετικὴ Ἑργατικὴ Νομοθεσία

Χαρακτηριστικὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἑργατικῆς Νομοθεσίας εἶναι ὅτι δὲν λαμβάνεται ποτὲ ὑπ' ὄψιν ὁ παράγων «Ἄνθρωπος».

Ἐτσι μὲ Διάταγμα τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1930 πού παρειάθη τὸ Γενάρη τοῦ 1941 καθορίζεται ὅτι :

«Ὁ Σοβιετικὸς Ἑργάτης πρέπει ν' ἀποδέχεται κάθε ἐργασία πού τοῦ ἀναιίθεται σὲ ὅποιο δῆποτε μέρος».

Στὰ Διατάγματα τῆς 24 Σεπτεμβρίου καὶ 9 Ὀκτωβρίου 1930 καὶ 26 Ἰουνίου καὶ 10 Αὐγούστου 1940, ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς :

Κανεὶς Σοβιετικὸς ἐργάτης δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ οἰκειοθελῶς τὴν ἐργασία του».

Ἄν τὴν ἐγκαταλείψῃ, κηρύσσεται λιποτάκτης καὶ διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ καταδικασθῇ σὲ 10 χρόνια περιορισμὸ σὲ στρατόπεδο καταναγκαστικῆς ἐργασίας.

Γιὰ νὰ μὴν μποροῦν οἱ ἐργάτες νὰ φεύγουν ἀπὸ τὶς δουλειές τους, ἔχει ληφθῇ καὶ τὸ ἑξῆς μέτρον.

Κάθε ἐργάτης ἔχει βιβλιάριο, στὸ ὅποιον ἀναγράφονται ὅλα τὰ στοιχεῖα του.

Τὸ βιβλιάριο αὐτὸ παραδίδεται στὴ Διεύθυνση τῆς Ἐπιχειρήσεως, ἢ ὁποία δὲν τὸ ἐπιστρέφει παρὰ μόνον ὅταν κριθῇ ὁ ἐργάτης ἀνίκανος

γιὰ τὴ δουλειά του ἀπὸ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, καὶ ὅταν δὲν μπορεῖ ἡ Ἐπιχείρησις νὰ τὸν χρησιμοποίησῃ σὲ ἄλλη δουλειά.

Ὅταν φύγῃ ὁ ἐργάτης ἀπὸ τὴ δουλειά του μὲ δική του πρωτοβουλία, δὲν ἐπιστρέφεται τὸ βιβλιάριο, καὶ χωρὶς βιβλιάριο δὲν προσλαμβάνεται σὲ καμμιά δουλειά, σύμφωνα μὲ ἀπόφαση τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ τῆς 26 Ἰουνίου 1940.

Ὁ Διευθυντὴς πού δὲν θ' ἀναφέρει στὴν Ἀστυνομία τὴν ἐγκατάλειψη τῆς δουλειᾶς ἀπὸ τὸν ἐργάτη, ἢ πού θὰ προσλάβει ἐργάτη χωρὶς βιβλιάριο συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται.

Παρόμοιο μέτρο εἶχε ἐφαρμοσθῆ καὶ στὴν Χιτλερικὴ Γερμανία.

Τὰ Διατάγματα τῆς 16 Δεκεμβρίου 1932 καὶ 26 Ἰουνίου 1940 προβλέπουν τὰ ἑξῆς :

«Οἱ ἀδικαιολόγητες ἀπουσίες ἀπὸ τὴν ἐργασία, δὲν εἶναι ἀνεκτές».

Ἄν ἓνας ἐργάτης ἀπουσιάσει ἀδικαιολόγητα ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἢ ἀργήσῃ νὰ πιάσῃ δουλειά τρεῖς φορές σ' ἓνα μῆνα, ἀπολύεται, διαγράφεται ἀπὸ τὸ Συνδικάτο, διώχεται ἀπὸ τὸ σπῆτι πού μένει, καὶ μπορεῖ νὰ καταδικασθῇ καὶ σὲ φυλάκιση ἀπὸ 6—12 μῆνες.

Μὲ τὸ Διάταγμα τῆς 1 Ἰουλίου 1932 καὶ 20 Ἰουλίου 1942 προβλέπεται τοῦτο :

«Οἱ ἐργάτες ὑπέχουν ἀστικὴ εὐθύνη γιὰ κάθε ζημιὰ τοῦ ἐργοστασίου ἢ τῶν μηχανημάτων».

Τί σημαίνει αὐτό ;

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, γιὰ ζημιὰ ἢ ἀπώλεια ἐργαλείων, πρώτων ὑλῶν, καυσίμων, ἢ στολῶν, ἐπιβάλλονται πρόστιμα πού πολλὲς φορές φθάνουν στὸ δεκαπλάσιο τῆς ἀξίας τῆς ζημιᾶς.

Τὶς ποινὲς σὲ κείνους πού παραβαίνουν τὴν Ἑργατικὴ Νομοθεσία, τὶς ἐπιβάλλουν οἱ Διευθυντὲς τῶν Κρατικῶν Ἐπιχειρήσεων.

Ὁ νόμος τῆς 2ῆς Ἰουνίου 1940 πού ψηφίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Σοβιέτ, δίνει τὸ δικαίωμα στὸν Διευθυντὴ μιᾶς Κρατικῆς Ἐπιχειρήσεως νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴ τῆς φυλακίσεως μέχρι τέσσερις μῆνες, χωρὶς καμμιά ἄλλη δικαστικὴ διαδικασία.

Οἱ κατηγορούμενοι γιὰ σοβαρότερες παραβάσεις, παραπέμπονται σὲ «Λαϊκὰ Δικαστήρια».

Σὲ κάθε ἐργοστάσιο ἢ ἐπιχείρηση ὑπάρχουν πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας ἢ τοῦ Κομμουν Κόμματος πού φροντίζουν γιὰ τὴν τιμωρία ὅσων παραβαίνουν τὴν Ἑργ. Νομοθεσία.

Σοσιαλιστικὸς Συναγωνισμὸς

Παντοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, μιλοῦν γιὰ Σοσιαλιστικὸ Συναγωνισμὸ.

Ὁ Σοσιαλιστικὸς Συναγωνισμὸς εἶναι μιὰ

μέθοδος πού δέν σταματάει ποτέ, καί πού ὑποχρεώνει τοὺς ἐργάτες ν' αὐξάνουν διαρκῶς τὴν ἀπόδοσή τους, χωρὶς βέβαια ν' αὐξάνει καί τὸ εἰσόδημά τους.

Οἱ «μέσοι» ἐργάτες πού εἶναι καί οἱ πῖο πολλοί, πρέπει νὰ ἐπιτύχουν τὸ καθορισμένο «ὄριο ἀποδόσεως» γιὰ νὰ πάρουν κανονικὸ μεροκάματο.

Οἱ πολὺ δυνατοὶ ἐργάτες πρέπει νὰ ὑπερκαλύψουν τὸ καθορισμένο ὄριο ἀποδόσεως.

Οἱ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ ἐργάτες, φτιάχνουν Ταξιαρχίες πού συναγωνίζονται μεταξύ τους ποιά θ' ἀποδώσῃ περισσότερο σὲ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Στὴ ΖΑ ΙΝΟΥΣΤΡΙΑΛΙΖΑΤΖΙΥU τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1935 ἀναγράφεται ὅτι :

«Ὀλόκληρη ἡ Ταξιαρχία ἐργάζεται μὲ τρομακτικὸ πυρετό. Εἶναι ἀδύνατον καί νὰ συλλογισθῇ ἔστω κανεὶς νὰ διακόψῃ τὰ μέλη της στὴ δουλειά τους ἔστω καί γιὰ ἓνα λεπτό. Κανένας δέν καπνίζει. Κανένας δέν μιλάει».

Ὅταν ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ αὐτὴ δουλειά τῶν λίγων ἐξαιρετικῶν ἐργατῶν καλυφθεῖ τὸ καθορισμένο ὄριο ἀποδόσεως, ἡ Διεύθυνση τοῦ ἐργοστασίου λέει στοὺς ὑπόλοιπους ἐργάτες :

— Αὐτὸ πού κατώρθωσαν μερικοί, μποροῦν νὰ τὸ κατορθώσουν ὅλοι.

Ἔτσι τὸ ὄριο ἀποδόσεως εὐθυγραμμίζεται πρὸς τὴ νέα ἀπόδοση.

Τὸ ἀρθρον 57 τοῦ Σοβιετικοῦ Ἐργατικοῦ Κώδικος, ὅπως ἐτροποποιήθηκε μεταγενέστερα, προβλέπει ὅτι, ὅταν ἓνας ἐργάτης δέν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ τὸ ὄριο ἀποδόσεως πού ἔχει καθορισθεῖ, θ' ἀμείβεται ἀνάλογα μὲ τὴν ποσότητα καί ποιότητα τῆς ἀποδόσεώς του, δέν θ' ἀπολαμβάνει ὅμως τῆς ἐγγυήσεως κατωτάτου ἡμερομισθίου.

Οἱ ἐξαιρετικοὶ ἐργάτες πού ὑπερκαλύπτουν τὸ ὄριο ἀποδόσεως, παίρνουν βραβεῖα, ἔχουν ὠρισμένα προνόμια, μεγαλύτερο κατοικίσημο

χώρο, περισσότερες ποσότητες τροφίμων καί χρηματικὰ ἔπαθλα.

Ὁρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαλεχτοὺς ἐργάτες ἀνακηρύσσονται «Σταχανοβίτες» καί βραβεύονται μὲ μετάλλια.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ τρομακτικὸς αὐτὸς πυρετὸς τῆς ἀποδόσεως, δέν μπορεῖ νὰ συνεχίζεται καί ὅπως ἀναφέρεται στὸ «Τροῦντ» τῆς 5 Αὐγούστου 1936, στὸν «Μπολσεβίκο» στὰ τεύχη του ἀριθ. 17 τοῦ 1936 καί ἀριθ. 16 τοῦ 1937, καί στὴν «Πράβδα» τῆς 10 Ἀπριλίου 1937, χιλιάδες Σταχανοβίτες δέν κατορθώνουν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀπόδοσή τους. Τὸ ὄριο ὅμως πού ἐπέτυχαν κάποτε, παραμένει ὡς «καθορισμένο ὄριο ἀποδόσεως» καίτοι εἰς Σταχανοβίτες πού τὸχουν ἐπιτύχει μετατάσσονται στοὺς «μέσους ἐργάτες» παίρνουν πιά μικρότερα μεροκάματα, χάνουν τὰ εἰδικὰ πλεονεκτήματα πού εἶχαν καί ἀγνοοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους τους.

Σταχανοβισμὸς

Θὰ πρέπει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καί γιὰ τὸν Σταχανοβισμό, γιὰτὶ ἴσως νὰ μὴν εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους, τί σημαίνει ἡ ὀρολογία αὐτή.

Στὰ 1935 ἓνας ἀνθρακωρύχος στὸ Ντόνετς ξεπέρασε 14 φορές τὴ συνηθισμένη νόρμα ἐξορύξεως γαιανθράκων. Καί ἐπειδὴ ὁ Ἀνθρακωρύχος αὐτὸς ἐλέγετο Σταχάνωφ, ἡ ἀπόδοσή του ὠνομάσθη Σταχανοβισμὸς.

Μὲ ὅσα εἶπαμε στὸ σημερινό μας μάθημα κλείνομε καί τὸ κεφάλαιο τῆς Ἱστορίας τοῦ Συνδικαλισμοῦ στὴ Ρωσία.

Σὲ σχόλια καί κρίσεις δέν πρόκειται νὰ ἐπεκταθοῦμε γιὰτὶ ἐμεῖς δέν κάνομε προπαγάνδα. Μιλοῦμε πάνω στὴν ἱστορία τοῦ Συνδικαλισμοῦ, ἀναφέρομε συγκεκριμένα γεγονότα, καί ἀφίνομε τίς κρίσεις καί τὰ σχόλια σ' ὅσους παρακολουθοῦν τίς παραδόσεις μας, καί σ' ὅσους θὰ τίς διαβάσουν.

ΑΡΧΕΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τύποις : 'Εργατικός 'Εκδοτικός Συνεταιρισμός «Η ΛΑΪΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ»
'Ανδρούτσου 116 - Πειραιεύς—Τηλέφ. 40.121

